

Вежа віри

Дашенель хотіла, щоб її віра в Христа була великою і сильною.

Гретчен Піклесімер Кінні

(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася на Ямайці.

Дашенель допомогла своєму старшому брату витягти з духовки горіховий хліб. Яким він був запашним!

Потім вона почула, як хтось постукав у двері. "Це — місіонери!", — вигукнула її сестра.

Дашенель побігла до дверей. Вона любила, коли приходили місіонери. У неї завжди були хороші почуття, коли вони їх відвідували. Іноді вони приносили з собою ігри, щоб разом пограти.

"Тайрелл знову зробив горіховий хліб!",

— сказала Дашенель. Її брат любив готувати їжу для місіонерів.

"Я не можу дочекатися, щоб уже скуштувати", — сказав старійшина Колас. Він і старійшина Юсакі увійшли в дім і сіли на підлогу. Дашенель, її брат, сестра і мама сиділи навпроти них.

"Який сьогодні буде урок?", — запитала Дашенель.

Старійшина Юсакі дістав стіс стаканчиків. "Ми збудуємо вежу віри. Кожен з цих стаканчиків символізує те, що ми можемо робити, аби зміцнити нашу віру в Ісуса Христа".

Старійшина Юсакі почав складати стаканчики у вежу. Дашенель побачила, що на них були написані такі слова як "молитва", "вивчення Писань" і "церква".

"Це все те, що ви попросили нас сім'єю робити", — сказала вона.

"Саме так! — сказав старійшина Колас. — Коли ви це робите, ви зміцнюєте свою віру в Ісуса Христа".

Слухаючи урок, Дашенель, її брат і сестра по черзі будували свої власні вежі зі стаканчиків.

Після того як місіонери пішли, Дашенель обмірковувала те, чого вони навчали. Їй хотілося, щоб її віра в Христа була великою і сильною, як і збудована нею вежа.

Минали місяці, і Дашенель все більше і більше дізнавалася про євангелію від місіонерів. Вона почала ходити до церкви зі своєю сім'єю. Вона уявляла, як її вежа віри зростала все вище і вище.

Одного дня, після того як місіонери пішли, Дашенель поговорила з мамою. "Можна мені охреститися?", — запитала вона.

"Ти впевнена, що готова?", — запитала мама.

"Так, — сказала Дашенель. — Я хочу йти за Ісусом".

"Добре, — сказала мама, — якщо ти хочеш, можеш охреститися".

Брат і сестра Дашенелі також вирішили охреститися. Мама сказала, що ще не готова

охреститися.

У день свого хрищення Дашенель разом зі своїми братом і сестрою вдягнулися у білий одяг. Кожен з них терпляче чекав на хрищення.

Коли настала черга Дашенелі, старійшина Юсакі допоміг їй увійти у воду. Потім він промовив слова христильної молитви і занурив її у воду. Коли Дашенель піднялася з води, їй хотілося постійно усміхатися! Вона відчувала себе чистою і щасливою. Їй ніколи не хотілося забути це почуття.

Дашенель продовжувала робити те, що зміцнює її віру в Ісуса Христа. Вона читала Писання зі своєю сім'єю. Вона молилася Небесному Батькові. Вона робила добрі справи для інших. І вона пам'ятала, що відчувала, коли христилася. Вона також хотіла, щоб у мами було це відчуття.

"Мамо, чому б тобі не охреститися?" — запитала Дашенель одного дня.

Якусь мить мама мовчала. "Ти показуєш мені гарний приклад. Тепер мені потрібно бути прикладом тобі, — сказала вона. — Я теж хочу охреститися!"

У день хрищення мами Дашенель була дуже щасливою. Коли мама вийшла з води, всі усміхалися. Тепер уся сім'я Дашенелі могла будувати разом свої вежі віри. ●